

Aquesta carta no és de comiat

«Aquesta carta, doncs, no és de comiat. Deixo la presidència però continuo a l'associació, onze anys més tard, com una sòcia més»

«El president voldria parlar amb tu», va dir-me per telèfon una veu que aviat em seria més que familiar. I al cap de res era vocal pel Principat. Així, mirat des de fora, era bastant improbable que algú com jo, que havia nascut en un barri pobre i de família migrant, que no tenia padrins ni nom ni endolls, acabés presidint una associació amb tanta història, casa d'escriptors brillants. Però aquesta és una de les grandeses de l'AELC: vol a tothom que hi treballi, és oberta i generosa i tan viva com canviant. Quan Guillem-Jordi Graells m'ho va proposar, em va fer l'efecte que el càrrec m'anava gran: havia publicat només tres llibres com a autora, tot i que ja havia fet dotzenes de traduccions, i era relativament jove. I aquí ve una altra de les grandeses de l'AELC: hi ha tota una junta per fer-te costat que em va assegurar que em donarien un cop de mà. Així que vaig dir que sí, i l'he presidida durant els darrers set anys.

Evidentment, no tot han sigut flors i violes. Tot i haver-ho intentat de mil maneres, no he estat capaç de convocar la mesa paritària d'editorials i autors, i la Casa de les Lletres continua sent un somni que somiem des de fa trenta anys. Però poc em pensava, quan m'hi vaig posar, que el viatge seria tan apassionant. Centenars d'hores de reunions i trucades, milers de pàgines llegides sobre temes àrids i vitalíssims com les directives europees sobre drets d'autor, la compensació per préstec bibliotecari, els criteris per atorgar ajuts, el repartiments dels drets secundaris. No gaire literari, tot plegat, però vital perquè la tasca d'escriptors i traductors es desenvolupi de la manera més digna possible. I també, la part bonica, és clar. Taules rodones apassionants, homenatges a autors admirats, converses còmplices amb desconeguts que han acabat sent amics estimats.

Ho deixo un any abans d'hora amb una mica de recança: m'hauria agradat acabar el segon mandat. Però la vida estira, i circumstàncies tan felices com un naixement a la família i cada dia més propostes professionals que no puc rebutjar em fan pensar que el millor és retirar-me a temps, deixar pas a algú amb més energia i més empenta. És una satisfacció, també, que a les eleccions hi hagi tres candidats, que és una circumstància inèdita en la història de l'AELC. No és cap secret que tant jo com la majoria de companys de la junta fem costat a Sebastià Portell, per la seva feina excel·lent durant els darrers anys i pel seu bon tarannà, que el fa una persona ideal per representar-nos tant a casa com a l'estranger. Però me'n vaig amb la tranquil·litat de saber que, guanyi qui guanyi, la presidència no és el més important: l'AELC la fan els socis, i el que compta de debò a l'hora de fer la feina és una junta cohesionada i dedicada al projecte comú.

Aquesta carta, doncs, no és de comiat. Deixo la presidència però continuo a l'associació, onze anys més tard, com una sòcia més. Per empènyer amb tothom, per donar a conèixer tota la feina que es fa i no es veu, per gaudir també de les celebracions que ens reuneixen. Per continuar escrivint en aquesta llengua que em va arribar en préstec i que m'he fet meua, o m'ha fet seva, ja no ho sé.